మహా పతివ్రత

వసుంధర

రాత్రి తొమ్మిదయింది.

అశోకా పార్కులో జనం లేరు—ఒక్క జగదాంబ తప్ప!

ఒంటరిగా పార్కులో కూర్చుని వున్న ఆమె ముఖంలో భయంలేదు, బెదురులేదు. ఎవరికోసమో ఎదురుచూస్తున్నట్లుగా కూర్చుందామె.

ఆమె అందంగా వుంది. వయసు బింకంలో వుంది.

సరిగ్గా అప్పుడు పార్కులో ప్రవేశించాడో వ్యక్తి.

అతడు నల్లగా లేడు కానీ తెల్లగానూ లేడు.

గళ్ళ లుంగీ, గుబురు మీసాలతో అతడొక గూండా లాగున్నాడు.

జగదాంబ ఎక్కడుంటుందో తెలిసినవాడిలా అతడామెవైపే వెడుతున్నాడు. అతడికామెను సమీపించడానికెంతోసేపు పట్టలేదు.

ఆలోచనలో వున్న జగదాంబ అడుగుల చప్పుడు

ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది. గూండావంటి వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపడి—"ఎవరు నువ్వు?" అంది.

"మగాణ్ణి!" అన్నాడతను.

అతడి గొంతు బొంగురుగా వుంది. అయితే కావాలని గొంతు మార్చినట్లు తెలిసిపోతోంది.

జగదాంబ అతడివైపునుంచి దృష్టిమరల్చుకుని మరెటో చూడసాగింది.

"నువ్విక్కడెందుకున్నావు?" అన్నాడతడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నాకోసం ఎదురుచూస్తున్నావా?"

"నా భర్తకోసం ఎదురుచూస్తున్నాను!"

"భర్తకోసం—ఈ సమయంలో—ఇక్కడా...."
అని నవ్వి—"ఏం—నీకిల్లు లేదా?" అన్నాడతడు.

"ఇల్లుంది, కానీ నా భర్త నాతో యిక్కడేదో మాట్లాడాలన్నాడు—"

అతడు నవ్వి—"నీలాంటివాళ్ళిక్కడ ఎందుకొస్తుంటారో నాకు తెలుసు. నిన్న అనసూయ కూడా యిలాగే అంది—" అన్నాడు.

"అనసూయెవరు?" అందామె.

"నిన్నటిదాకా అదెవరో నాకూ తెలియదు. రాత్రి ఈ సమయానికి వచ్చి ఇక్కడ కాసేపు పడుకోవడం నా అలవాటు. అలాగే వచ్చేసరికి నా స్థలంలో అనసూయ వుంది. యాభై రూపాయలిచ్చాను. చిల్లర లేదంది. అయితే రేపు మళ్ళీ రా అన్నాను. ఇద్దరం కలిసే పడుకున్నాం. రేపు తనకు రావడం వీలుకాకపోతే మరెవరినైనా పంపుతానంది వెళ్ళిపోయేటప్పుడది. ఇప్పుడు నేను వచ్చేసరికి నువ్వున్నావు. ఎవరైనా ఒకటే నాకు. నువ్వు అనసూయ

కంటే బాగున్నావు....”

జగదాంబ అతడివంక కోపంగా చూసి-“గెటౌట్”-అంది.

“నీ కోపం చూస్తే నిజం కోపంలాగే వుంది. కొంప దీసి అనసూయ నీ డబ్బు నీకివ్వలేదా? పోనీలే—నీకు మళ్ళీ డబ్బిస్తాను. ఎందుకైనా మంచిదని ఈ రోజు చిల్లర—అంటే అన్నీ అయిదు రూపాయలనోట్లు తీసుకొచ్చాను—” అన్నాడతడు.

“గెటౌట్—” అంది జగదాంబ మళ్ళీ.

“ఓహో—అనసూయకు ఎక్కువిచ్చి నీకు తక్కువిస్తానని కోపమా? పోనీలే నీకూ అంతే యిస్తాను. సరేనా?” అంటూ అతడామెకు మరింత దగ్గరగా వెళ్లాడు.

“అడుగు ముందుకు వెయ్యకు. దవడ పగుల్తుంది—” అంది జగదాంబ.

“సరే—నువ్వనసూయకంటె ఎక్కువ అందంగా వున్నావు. నిన్ను దాంతో సమానం చేయను. ఇంకాస్త ఎక్కువిస్తాను. డబ్భైఅయిదు....సరేనా?”

జగదాంబ లేచి నిలబడి—“నువ్వు మనిషివా, పశువ్వా? పెళ్ళైన ఆడదాన్ని తల్లిలా, చెల్లిలా చూడాలని తెలియదూ?” అంది.

“నీకు పెళ్ళయిందో లేదో నాకెలా తెలుస్తుంది?”

ఆమె తన మంగళసూత్రాలు చూపించింది.

“నాకు తెలిసిన కంపెనీ ఆడాళ్ళందరూ రెయిడింగు సమయాల్లో ఇవే చూపిస్తారు. నువ్వు పెళ్ళయినదానివే అయితే ఈ సమయంలో ఇక్కడ ఒంటరిగా కూర్చోవు.”

“ఏదేమైనా నీతో నాకు వాదన అనవసరం. నేనలాంటిదాన్ని కాదు. పొమ్మని చెబుతున్నాను. పో!”

అంది జగదాంబ.

"చూడు పాతికలో మొదలెట్టి డబ్భైఅయిదుదాకా చేసేసరికి నీకు డబ్బాశ పెరిగిపోయినట్లుంది. ఇకమీదట ఒక్క పైసా పెంచను. మర్యాదగా ఒప్పుకోకపోతే అసలు డబ్బే యివ్వను. ఇక్కణ్నించి పోను—" అన్నాడతడు.

"అయితే నేనే పోతాను—" అంటూ అక్కణ్నించి కదిలింది జగదాంబ.

"నువ్వు పోతానంటే నిన్ను పోనిస్తానా?" అంటూ అతడామెను చేత్తో పట్టుకుని ఆపాడు.

"నేను మహా పతివ్రతను. నన్ను తాకితే భస్మమై పోతావు—" అందామె.

"భస్మం కావడానికి నాకభ్యంతరంలేదు. అయ్యేంతవరకూ నా ప్రయత్నంలో నేనుంటాను—" అన్నాడతడు.

"భగవంతుడా! ఒక మహా పతివ్రతకు మాన సంరక్షణ చేయలేవా?" అంటూ దేవుణ్ని ప్రార్థించుకుంది జగదాంబ.

అతడామెను కదలకుండా ఒడిసి పట్టుకున్నాడు.

2

"చెత్త సినిమా!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"సినిమాను తిట్టొద్దు—" అన్నాడు శర్మ.

"ఎందుకట?"

"అది కిరణ్మయి నవల ఆధారంగా వచ్చింది—"

"అయితే?"

"కిరణ్మయి అంటే నాకెంతో యిష్టం!"

శాస్త్రి నవ్వి—"కిరణ్మయి మగాడని నీకు తెలుసా?"

అన్నాడు.

"కిరణ్మయి మగదెలా అవుతుంది?"

"ఓ మగాడు తన కలం పేరు కిరణ్మయి అని పెట్టుకున్నాడు."

"కానీ—నాకు తెలిసిన కిరణ్మయి ఆడదే మరి!"

"ఓహో—మన ఎదురింటి కిరణ్మయి గురించా నువ్వు మాట్లాడుతున్నది! ఆ అమ్మాయి రచయిత్రికాదు—"

"అవని — కాకపోనీ — నువ్వీ సినిమాను తిడితే కిరణ్మయిని తిట్టినట్లే అనిపిస్తుంది నాకు—" అన్నాడు శర్మ.

"పోనీ—డైరెక్టర్ని తిడదాం—"

"వద్దు కిరణ్మయి నవలను యే డైరెక్టరూ పాడు చేయలేదు...."

"అయితే ప్రొడ్యూసర్ని తిట్టనా?"

"కిరణ్మయి నవలను సినిమాతీయాలనుకోగానే ఆ ప్రొడ్యూసరుకే పాపాలున్నా అవి పోయాయి. అతణ్ణి తిట్టవద్దు—"

"మరెవర్ని తిట్టను?"

"అసలెవర్నైనా యెందుకు తిట్టాలిట?" అన్నాడు శర్మ.

"కసి...." అని—"పోనీ—నిన్ను తిడతాను...." అన్నాడు.

"నన్నెందుకూ తిట్టడం—ఈ సినిమాకు నేనేం వస్తానన లేదు. నువ్వే బలవంతి పెట్టావు—" అన్నాడు శర్మ.

"అవునూ-ఈ సినిమా చూస్తే నీకు కోపంరాలేదా?"

"కోపం రావడానికి సినిమా చూసేగదా!"

"సినిమా మాడకుండా ఏం చేశావు?"

"చిన్న బ్యాటరీ లైటు సాయంతో పెర్రీమాసన్ నవల చదివాను—"

"హాల్లో నువ్వు నవల చదివేవా? నేను గమనించ లేదే!"

"ఎక్కడ గమనిస్తావు? ఎంత తిట్టినా నువ్వు సినిమాలో ఐక్యమైపోయావు. మధ్య మధ్య నవలలో రసవత్తర ఘట్టాలు వస్తే నీతో పంచుకోవాలనుకున్నాను. కానీ నువ్వు అమిత శ్రద్ధగా సినిమా చూస్తున్నావు-"

"అవును — నేను సినిమాలు శ్రద్ధగా చూస్తాను. అందుకే ఇప్పుడింత కోపంగా వుంది—" అని "నువ్వు సినిమాకొచ్చేముందే కూడా పెన్ టార్చి తెచ్చుకున్నావంటే సినిమా చూసే ఉద్దేశ్యం లేదన్నమాట. అసలు కాస్త కూడా చూడలేదా నువ్వు....?"

"లేదు—"

"ఎందుకని?"

"కిరణ్మయిని తిట్టడం ఇష్టంలేక!"

"శర్మా! నువ్వు నాకంటే వెయ్యిరెట్లు తెలివైనవాడివి. ఇకనించి నేనుకూడా సినిమాకు వెళ్ళేటప్పుడు పుస్తకం, పెన్ టార్చి తెచ్చుకుంటాను...." అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఇద్దరిలో ఒకరు సినిమా చూడాలనుకుంటే కంపెనీ కోసం తప్పదు కానీ—ఇద్దరికీ అక్కర్లేదనుకుంటే—చదువుకుందుకు సినిమాహాలెందుకు? ఇంట్లోనే చదువుకోవచ్చుగా!" అన్నాడు శర్మ.

"అవునవును. ఈ రోజు నా బుర్రెందుకో సరిగ్గా పనిచేయడంలేదు. అందుక్కారణం ఆ వెధవ సినిమాయే!"

"సినిమానేమీ అనొద్దు—" అన్నాడు శర్మ గంభీ

రంగా.

"పోనీ నన్ను కసి కసి తిట్టుకుంటూ లే ... కనీసం చవటని ఫూల్ ని _ ఇడియట్ ని ....” అని ఇంకా ఏవేవో అనబోతుండగా.

"ఇలా బాగుండదు ఇంకా ఎంత సేపు తిట్టుకుంటావు?" అన్నాడు శర్మ.

"చాలా సేపు తిట్టుకుంటాను ...."

"రూంకెళ్ళేదాకా ఆగలేవా?"

"ఆగలేను ...."

"అయితే పద .... ఈ పార్కులో దూరదాం. నువ్వు తిట్టుకుంటూండు. నేను నవలను చదువుకుంటాను ...."

"బాగుంది నీ అయిడియా! ఈ మాత్రం నాకు తట్టలేదు. నేను ఫూల్ ని .... ఇడియట్ ని .... రాస్కెల్ని ...."

ఇద్దరూ పార్కు గేటు సమీపించారు.

అక్కడో మనిషి వారిద్దర్నీ ఆపాడు.

"లోపలకు వెళ్ళడానికి వీల్లేదు సార్!"

"ఇది పబ్లిక్ పార్కు .." అన్నాడు శర్మ.

"అవునండి. కానీ రాత్రి తొమ్మిది దాటాక కాదండి ...."

శాస్త్రి టైము చూసుకుని వాచీ వెనక్కు తిప్పి—

"నా టైము ఎనిమిదిన్నరయింది—" అన్నాడు.

"మీ టైముతో నాకు నిమిత్తంలేదు సార్! నా టైము ప్రకారం నేను డ్యూటీ చేస్తాను ...."

"పబ్లిక్ పార్కులో టైముకి విలువ లేకుండా పోయిందా?"

"టైముకి విలువిచ్చేవాళ్ళు పబ్లిక్ పార్కుల్లోకి రారు

సార్!"

శాస్త్రి దెబ్బ తిని—"ఛీ రా ఎంతమాటన్నావ్? ఈ రోజు నా బుర్ర పనిచేయడంలేదు. నేను ఫూల్ని, ఇడియట్ని, స్కౌండ్రల్ని...." అని శర్మ కాలు నొక్కడంతో ఆగిపోయాడు.

"సార్—మీరు నన్ను తిట్టారా? మిమ్మల్ని తిట్టుకున్నారా?" అవమానంగా అడిగాడా గేటు దగ్గరివ్యక్తి.

"నిన్నూ తిట్టాలనే వుంది. తిడితే ఊరుకుంటావా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఊరుకోను సార్! నాకు కరాటేలో ట్రయినింగుంది—"

శర్మ గంభీరంగా—"అవన్నీ ఎందుకు? పబ్లిక్ పార్కు దగ్గర నువ్వింత పకడ్బందీగా డ్యూటీ చేస్తున్నావంటే ఇందులో ఏదో తిరకాసుంది. లోపల ఎవరో వున్నారని నా అనుమానం. ఓసారి లోపలకు వెళ్ళి చూడాల్సిందే" అన్నాడు.

"అరే—ఈ పాయింటు నాకు తట్టనేలేదు. నేను...."

శర్మ శాస్త్రి కాలు మరోసారి నొక్కాడు.

"ప్లీజు సార్!"

"చూడు. ఇది పబ్లిక్ పార్కు. ఇది సక్రమంగా ఉపయోగించబడుతోందా లేదా అన్నది తెలుసుకోవడం పబ్లిక్ డ్యూటీ. మేము లోపలకు వెళ్ళి చూడాల్సిందే."

"అయితే నన్ను కాదని లోపలకు వెడతారా?" అంటూ అడ్డంగా నిలబడ్డాడు కాపలా అతడు.

"అడ్డు తప్పుకోవడం నీకే మంచిది. ఎందుకంటే—నీ సంగతి నాకు తెలియదు కానీ నాకు నిజంగానే కరాటే

వచ్చు—" అంటూ శర్మ కరాటే ఫోజు పెట్టేలోగా కాపలావాడు అతడి కాళ్ళమీదపడి—"నిజంగా కరాటే వచ్చిన వాళ్ళంటే నాకు భయం సార్! నన్నేమీ చేయకండి సార్! లోపల ఓ జంట వున్నారు సార్ ....నాకు పదిరూపాయలు ముట్టాయి సార్ ....మీరు లోపలకు వెళ్ళకండి సార్!" అన్నాడు.

"నీ పదిరూపాయలకూ డోకాలేదు. మమ్మల్నాపకు" అంటూ శర్మ ముందడుగు వేశాడు. శాస్త్రి అతడిననుసరిస్తూ—"నేను ఫూల్ని ....ఇడియట్‌ను...." అనుకుంటున్నాడు.

అంతలోనే—"రక్షించండి...." అన్న గొంతు వినిపించింది.

మిత్రులిద్దరూ వెంటనే అటువైపు పరుగెత్తారు.

అక్కడ....

ఓ యువతి....

ఆమె వంటిమీద చీరలేదు. లంగా, రవిక వున్నాయి.

ఆమె రెండు చేతులూ బలంగా పట్టుకున్నాడో గూండా....

"ఒరేయ్...." అన్నాడు శర్మ.

గూండా దూరంగా వున్న మిత్రులిద్దర్నీ చూసి జగదాంబను వదిలిపెట్టి పరుగులంకించుకున్నాడు.

"నేను వాణ్ని తరుముతాను....నువ్వా అమ్మాయి సంగతి చూడు...." అంటూ శర్మ గూండా వెంట పడ్డాడు.

శాస్త్రి ఆమెను సమీపించాడు.

జగదాంబ నిలువెల్లా వణికిపోతోంది. శాస్త్రి పక్కగా పడివున్న చీరనుతీసి శాస్త్రి ఆమెకందించాడు.

జగదాంబ పొదల వెనక్కి వెళ్ళి చీర కట్టుకొని వచ్చింది.

"నీకేం భయంలేదు. ఏం జరిగిందో చెప్పు—...." అన్నాడు శాస్త్రి.

"నాకు భయమెప్పుడూ లేదు. నన్నా భగవంతుడే రక్షిస్తాడు. నేను మహా పతివ్రతను—...." అంది జగదాంబ.

శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా—"పతివ్రత విషయం తెలియదు కానీ నువ్వు మహా ధైర్యవంతురాలివి—" అన్నాడు.

"నా పాతివ్రత్యమే నా ధైర్యం—" అందామె.

"అసలేం జరిగింది" అడిగాడు శాస్త్రి.

"ఈ రోజు రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు నన్నిక్కడ కలుసుకుంటానని నా భర్త నాకు ఆఫీసునుంచి కబురెట్టాడు. వచ్చి కూర్చుంటే గూండా వచ్చాడు. దేవుణ్ని ప్రార్థించాను. ఆ దేవుడు నిన్నూ, నీ స్నేహితుణ్ని పంపాడు...." అంది జగదాంబ.

"దేవుణ్ని నమ్ముకుని మరోసారి నువ్విలాంటి చోట్లకు రాకు. ప్రమాదం...." అన్నాడు శాస్త్రి.

"నా అంతట నేనెప్పుడూ ఇలా రాను. కానీ నా భర్త రమ్మంటే మాత్రం రాకతప్పదు. ఆయన అగ్నిలో దూకమన్నా కాదనలేను...." అంది జగదాంబ.

ఆమె అమాయకురాలో, అతి తెలివిగా మాట్లాడుతోందో శాస్త్రికి తెలియలేదు. అతడామెను దగ్గరుండి ఇంటికద్ద దిగవిడిచి గదికి వెళ్ళాడు. అప్పటికక్కడ శర్మ ఉన్నాడు.

"గూండాను పోలీసుల కప్పగించేవా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"లేదు. వాడు నిజంగా గూండా కాదు. మనిషిని పట్టి కుదిపితే ముందు మీసాలు వచ్చాయి—...." అన్నాడు శర్మ.

"అయితే ఎవడో దొంగ వెధవై వుండాలి. పోలీసుల కప్పగించాల్సింది...." అన్నాడు శాస్త్రి.

"అసలు సంగతి చెబుతాను విను." అన్నాడు శర్మ.

అతడామె ప్రియుడు. పెళ్ళికి ముందే జగదాంబ అతణ్ని ప్రేమించింది. పెద్దలు వాళ్ళ పెళ్ళికి అంగీకరించ లేదు. జగదాంబను మనసునిండా నింపుకున్న ఆ యువకుడు వేరే వివాహం చేసుకోలేదు. పెళ్ళయిన జగదాంబ అతడిని మరిచిపోలేకపోయింది. వీలున్నప్పుడల్లా ఇద్దరూ రహస్యంగా కలుసుకుంటున్నారు. ఇప్పుడూ జగదాంబ కోరికమీదనే అతడక్కడకు వచ్చాడు. ఆమె అతడి నుంచి సినిమాల్లో "రేప్ సీను" అనుభవం కోరింది. అతడు సరేనని పార్కు కాపలావాడికి డబ్బిచ్చి అన్ని ఏర్పాట్లూ చేసుకున్నాడు. ఈ రాత్రి ఆమె భర్తక్కూడా యేదో పార్టీలో ఎంగేజ్‌మెంటుంది. అందుకని వాళ్ళిద్దరికీ అన్నీ కలిసొచ్చాయి. అయినా దురదృష్టంకొద్దీ శాస్త్రి, శర్మ తారసపడ్డారు.

"వాడు నిజమే చెప్పాడంటావా?"

"చెప్పే వుండాలి. లేకుంటే ఓ సంసార స్త్రీ ఆ సమయంలో పార్కులో ఎందుకుంటుంది?" అన్నాడు శర్మ.

"అవును. నాకామె అన్నీ అబద్ధాలు చెప్పింది. నేను నిజంగానే ఆమె పతివ్రతని నమ్మాను. నేను చవటని, ఫూల్‌ని, ఇడియట్‌ని...."

"మైడియర్ ఫ్రెండ్! రేపుదయం మనిద్దరం మరో

సారి ఆమె యింటికి వెడదాం. అబద్ధం చెప్పిందనుకో తేల్చుకుందాం. నిజంగానే ఆమె భర్త పార్కుకి రమ్మని వుంటే వూరంతా వెతికి ఆ గూండాని పట్టుకుందాం. అబద్ధం చెప్పింది ఆమే అయితే—మళ్ళీ మళ్ళీ తప్పులు చేయకుండా ఆమెను హెచ్చరిద్దాం. ప్రస్తుతానికి నేను పడుకుంటాను. నా గుర్రు వినిపించేదాకా ఆగి అప్పుడు నిన్ను నీ యిష్టం వచ్చినట్లు తిట్టుకో...." అంటూ మేను వాల్చాడు శర్మ.

కానీ శర్మకు ఓ పట్టాన నిద్ర రాలేదు. శాస్త్రి ఎంత సేపు నిద్రపోకుండా వుండి తన్ను తాను తిట్టుకుంటాడోనని అతడు యెదురుచూశాడు.

అప్పుడతడికి శాస్త్రి గుర్రు వినిపించింది.

3

ఉదయం లేచి ముఖాలు కడుక్కుని స్నానాలు చేసి వీధిలోకి వచ్చేక—"ముందేదైనా హోటలుకు వెడదాం" అన్నాడు శర్మ.

"ఛ ఛ—రోజూ హోటలు తిండేనా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"హోటలు తిండికాకపోతే మన ఆకలి తీరడానికి వేరే మార్గమేముంది?"

"పతివ్రత ఇంటికి వెడుతున్నాంగా!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అయితే?"

"పతివ్రతల వంటలు బాగుంటాయి—"

"అంటే ఆమె మనకు టిఫిన్ పెడుతుందంటావా?" అన్నాడు శర్మ.

"ఆమె నిజంగా పతివ్రతే అయితే — మనం తన్ను

రక్షించినందుకు కృతజ్ఞతతో మనకు కడుపారా విందు భోజనం పెడుతుంది—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అవునూ—ఆమెను నువ్వింటి దగ్గర దిగబెట్టావుకదా నిన్న మర్నాడు రమ్మనిగానీ చెప్పిందా ఆమె!" అన్నాడు శర్మ అనుమానంగా.

"ఇలాంటి అనుమానాలు మొహమాటాన్ని పెంచుతాయి. మాట్లాడకుండా నాతో పద—" అన్నాడు శాస్త్రి.

ఇద్దరూ జగదాంబ ఇంటికి వెళ్ళారు. ఇంటిముందు నేమ్ ప్లేటుంది. పి. లక్ష్మీనరసయ్య, ఇన్ కాంటాక్స్ కన్సల్టెంట్ అని రాసి వుంది.

"గురుడు బాగా సంపాదిస్తూండి వుండాలి—" అన్నాడు శర్మ.

"అందుకే అతడి భార్య పతివ్రత...." అని తలుపు తట్టాడు శాస్త్రి.

క్షణాలమీద తలుపు తెరుచుకుంది.

తలుపు తీసింది జగదాంబ.

ఆమె అప్పుడే స్నానం చేసినట్టుంది. నుదుట రూపాయికాసంత బొట్టు. విరబోసిన జుట్టు.

"నమస్తే—గుర్తున్నానా!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అయ్యో—దేవుడు పంపిన మనుషులు మీరు.... మీరుకాక ఇంకెవరు గుర్తుంటారు?" అంది జగదాంబ.

"రాత్రి మేము దేవుడు పంపిన మనుషులం. ఇప్పుడు దేవుడు పంపిన అతిథులం....లోపలకు రావచ్చా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"రండి....రండి...." అంటూ వారిని లోపలకాహ్వానించింది జగదాంబ.

అంతా లోపల గదిల్లో కూర్చున్నారు.

"భార్యను రాత్రిళ్ళు పొద్దుపోయి రమ్మనే ఆచారం మంచిది కాదు. మీవారిని స్వయంగా హెచ్చరించాలని వచ్చాను. ఎందుకంటే నామిత్రుడు గూండాని వెంటాడాడు కదా—వాడు పారిపోతూ తను మరో ప్రయత్నం చేసి నెగ్గుతానని దంబాలు పలికాడట...."

జగదాంబ భయపడలేదు కానీ—"మీరు స్వయంగా హెచ్చరించడం మంచిదే—రాత్రి వారిని హెచ్చరించా లనుకున్నాను. కానీ రాత్రి చాలా ఆలస్యంగా వచ్చారు. వచ్చీరాగానే పడుకున్నారు—" అంది.

"మీరు పెద్దగా భయపడుతున్నట్లులేదు-" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నాకు పెద్దలు పెట్టిన పేరు జగదాంబ—" అని నవ్వి లోపలకు వెళ్ళిందామె.

శాస్త్రి శర్మ ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు.

కాసేపట్లో ఆమె ఇద్దరికీ ప్లేట్లలో పెసరట్, ఉప్మా తెచ్చిచ్చింది.

"వారింకా నిద్రలేవలేదు—" అందామె.

మిత్రులిద్దరూ తృప్తిగా టిఫిన్ తిన్నారు అప్పుడామె వారికోసం స్టీరియోలో త్యాగరాజకృతులు కాసెట్టే పెట్టింది.

వారవి వింటూండగా ఆమె భర్త వచ్చాడు.

అతణ్ని చూసి శర్మ ఉలిక్కిపడ్డాడు. రాత్రి తను చూసిన గూండా అతడే!

లక్ష్మీనరసయ్య శర్మను చూసి తనూ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

జగదాంబ భర్తకు మిత్రులను పరిచయం చేసి అందరికీ కాఫీలు తెచ్చిచ్చింది.

"మీరు టిఫిన్ తీసుకోరా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నేను లోపల తీసుకున్నాను. నలుగురి ఎదుటా తాగటమే కానీ తినడం నావల్లకాదు. మొహమాటంగా వుంటుంది—" అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య.

శాస్త్రి, శర్మ ఒకరివంక ఒకరు ఇబ్బందిగా చూసుకున్నారు.

"మీ రెవరో నేను తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య.

శాస్త్రి జగదాంబ వంక చూశాడు. ఆమె వెంటనే-
"నేను మీ గురించి మావారికేమీ చెప్పలేదు. మీరు వారితో ఏం చెప్పాలనుకుంటున్నారో చెప్పండి" అంది.

శర్మ తను లేచి నిలబడి—"లక్ష్మీనరసయ్యగారూ! నేను మీతో ఒక్క నిముషం ప్రైవేట్ గా మాట్లాడాలి" అన్నాడు.

ఇద్దరూ పక్కగదిలోకి వెళ్ళారు.

"నిన్న నువ్వు నాకబద్ధం చెప్పావు. ఆమె భర్తనన్న నిజం అప్పుడే యెందుకు చెప్పలేదు—" అన్నాడు శర్మ కోపంగా.

లక్ష్మీనరసయ్య తడబడుతూ — "అందుకు రెండు కారణాలున్నాయి" అన్నాడు.

అతడికి తన భార్యను రేప్ చేయాలన్న కోరిక వుంది. తానెవరో భార్యకు తెలిసిపోతే ఆ కోరిక తీరదు. తర్వాత భార్యను రేప్ చేయాలన్న కోరిక ఇతరులకు చెప్పడం కూడా హాస్యాస్పదంగా వుంటుంది.

"నువ్వు నిజమే చెబుతున్నావా?"

"ఊఁ"

"అంటే ఆమెను రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు పార్కుకు

రమ్మన్నానన్న మాట! మేమామె మాటలు నిజమని నమ్మలేదు. నీ అందం కారణంగా జగదాంబవంటి శీలవతిని శంకించాను. ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటబద్ధాలు చెప్పకు....” అని—“అయినా హాయిగా పెళ్ళయినా ఇంకా ఈ విధవ బుద్ధులేమిటి నీకు?” అన్నాడు శర్మ.

“ఒక్కొక్కరికి ఒకో రకం సరదా వుంటుంది. నాకిది సరదా. ఈవిధంగా నేను తప్పుచేసినట్లూ అవుతుంది. అందులో తప్పూ వుండదు-” అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య.

“సరేకానీ—నీ సరదాలు పబ్లిక్ పార్కుల్లో తీర్చుకోకు. మావంటివాళ్ళ సమయం వృధా అవుతుంది—” అన్నాడు శర్మ.

ఇద్దరూ మళ్ళీ శాస్త్రి, జగదాంబల దగ్గరకు వచ్చారు.

“ఇంకెప్పుడూ నిన్ను కాని సమయాల్లో పార్కులకు రమ్మనను. ఆయాం సారీ—” అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య భార్యతో.

“ఛీ—మీరు నాకు సారీ చెప్పడమేమిటి?” అంది జగదాంబ.

శాస్త్రి, శర్మ ఆ యింట్లోంచి బయటపడ్డారు కానీ ఆ యింటిని తమ దృష్టిలోనే వుంచుకున్నారు. లక్ష్మీనరసయ్య ఇల్లు వదిలి వెళ్ళేంతవరకూ వాళ్ళా చుట్టుపక్కలే వున్నారు. తర్వాత మరోసారి ఆ యింటి తలుపు తట్టారు.

“మీరా?” అంది జగదాంబ తలుపుతీసి ఆశ్చర్యంగా.

“మీతో ముఖ్య విశేషం చెప్పాలి—” అన్నాడు శాస్త్రి.

“లోపలకు రండి—” అందామె.

ముగ్గురూ లోపల కూర్చున్నారు.

“నిన్న గూండా వేషంలో వచ్చినది నీ భర్త....”

అన్నాడు శర్మ.

జగదాంబ ఆశ్చర్యంగా—"మీకెలా తెలుసు?" అంది.

"గూండానూ చూశాను. నీ భర్తనూ చూశాను. ఇద్దరూ ఒక్కరే!"

"గూండాను నేనూ చూశాను. నా భర్తతో కాపురం చేస్తున్న నేనే గుర్తుపట్టలేనిది మీరెలా గుర్తుపట్టారు?" అంది జగదాంబ చిరాగ్గా.

"నిజం. నీ భర్తే ఒప్పుకున్నాడు...." అంటూ శర్మ విషయం చెప్పాడు.

జగదాంబ చెవులు మూసుకొని—"అంతా అబద్ధం! నా భర్తను నేను గుర్తుపట్టలేనా?" అంది.

"పాతివ్రత్య ప్రభావంతో నీ భర్త మారువేషాన్ని తెలుసుకోలేవు. అందుకు మాబోటి గూఢచారి కళ్ళుండాలి—" అన్నాడు శాస్త్రి.

జగదాంబ ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది— "మీరు నా పాతివ్రత్య ప్రభావాన్ని శంకిస్తున్నారు—" అంది.

"లేదు. నీ భర్త వ్యవహారంలో యేదో తిరకాసుంది. అతడు నిన్న గూండా వేషంలో రావడానికేదో కారణముంది. అదేమిటో తెలుసుకో...." అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఒక విధంగా మీరు నాకుపకారమే చేశారు. మీ కారణంగానే నాకు నా భర్త మనసులోని కోరిక తెలిసింది. ఈ రోజు పార్కుకు మళ్ళీ వెడతాను—" అంది జగదాంబ.

"నీకు నిజం తెలిసాక పార్కుకు వెళ్ళి ఏం లాభం?"

"నిజం తెలిసినట్లు వారికి తెలియనివ్వను. నిన్న

పార్కుకి రమ్మన్నారుగదా—తను నన్నక్కడ కలుసుకో లేకపోయారు. ఈ రోజు వస్తానని చెబుతాను...."

"మీ వారివల్ల నీకు ప్రమాదముంది...."

"వుంటే వుందికానీ—ఈ రోజు మీరు పార్కు దరి దాపులకూడా రాకండి. లేకపోతే మీమీద నేను పోలీసు రిపోర్టిస్తాను...."

"బాగుంది—పుణ్యానికి పోతే పాపమెదురయిందం టారు. ఇదే కాబోలు—" అన్నాడు శర్మ కోపంగా.

"పుణ్యమెక్కడ? మీ కారణంగా నిన్న నా భర్త ఆశయం నెరవేరలేదు...." అంది జగదాంబ. ఆమె ముఖం చూస్తూంటే నిన్న జరిగినదానికామె నొచ్చు కున్నట్లు కనబడింది.

శాస్త్రి నిట్టూర్చి-"పద శర్మా! పోదాం!" అన్నాడు.

4

రాత్రి తొమ్మిదయింది.

అశోకా పార్కులో యథాస్థానంలో కూర్చుని వుంది జగదాంబ.

అక్కడ తానొక్కతే మాత్రమే వున్నదని భావి స్తోందామె. కానీ శాస్త్రి, శర్మ పొదల్లో దాగుని తన నే కనబడుతున్నారని ఆమెకు తెలియదు.

అప్పుడే పార్కులో ఓ వ్యక్తి ప్రవేశించాడు.

అతడు లావుగా, ఎత్తుగా వున్నాడు.

నున్నగా గీసిన గుండు. ముఖానికి మీసాలు లేవు.

గళ్ళలుంగీ—అడ్డచారల బనియన్.

అతణ్ని చూడగానే గూండా అని తెలిసిపోతుంది.

ఆ గూండా జగదాంబని సమీపించాడు. అతణ్ని చూస్తూనే జగదాంబ లేచి నిలబడింది.

"ఎవర్నువ్వు?" అందామె.

"నీకోసం వచ్చాను—" అన్నాడతడు.

"నాతో నీకేం పని!" అందామె.

అతడామె చేయిపట్టుకున్నాడు. ఆమె విడిలించుకో కుండా—"వదులు—" అంది.

గూండా ఆమెను వదలకుండా దగ్గరగా హత్తుకుని ఒళ్ళంతా నిమురుతున్నాడు.

జగదాంబ ప్రతిఘటించడంలేదు.

శాస్త్రికీ, శర్మకూ ఏం చేయాలో తెలియడంలేదు.

కొంపదీసి ఆ గూండా జగదాంబకు ప్రియుడుకాదు కదా!

కథలో ఎక్కడో ఏదో తిరకాసుంది.

జగదాంబ, ఆమె భర్త—ఇద్దరిలో యెవరో నాటక మాడుతున్నారు.

శాస్త్రి ఆలోచిస్తున్నాడు.

జగదాంబ తెలివైనది. ప్రస్తుతం ఆమె భర్త ఊళ్ళో లేడు. ఆమెకు చాలామందితో సంబంధముండి వుండాలి. రోజుకొకరి చొప్పున అశోకా పార్కులో కలుసుకుం టోంది. నిన్న తమ మూలంగా రసాభాస అయింది. ఈ రోజు తాము—ఆమె యింటికి రాగలమని ఊహించి నిన్నటి గూండానే తన భర్తగా ఇంట్లో వుంచింది. తమను మళ్ళీ పార్కుకి రావద్దని వారించి ఈరోజు మరో వ్యక్తినిక్కడ కలుసుకుంటోంది.

తన అనుమానాన్ని శర్మకు చెప్పాడు శాస్త్రి.

శర్మ వెంటనే—"నీ కథలో లోపాలున్నాయి—" అన్నాడు.

లక్ష్మీనరసయ్యను పట్టపగలు ఇంట్లో ఉంచుకోగల

జగదాంబ తన ప్రియులను రహస్యంగా పార్కులో కలుసుకోవడ మెందుకు?

మిత్రులిద్దరూ గుసగుసలాడుకుంటున్నారు.

అవతల గూండా ఎడ్వాన్సవుతున్నాడు.

"ఏదియేమైనా ఇందులో మనం కలుగజేసుకోవాలి" అన్నాడు శాస్త్రి.

అంతే — ఇద్దరూ పొదల చాటునుంచి బయటకు వచ్చారు.

"ఒరేయ్ —" అన్నాడు శర్మ.

గూండా వెనక్కు తిరిగాడు.

జగదాంబ చటుక్కున గూండాను విడిపించుకుంది.

"ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు గూండా.

"ముందు నువ్వెవరో చెప్పు— ...." అన్నాడు శర్మ.

జగదాంబ తన బట్టలు సరిచేసుకుంటూ—"భార్యాభర్తల వ్యవహారంలో మిమ్మల్ని జోక్యం చేసుకోవద్దన్నానా?" అంది.

"నిజమే—కానీ ఇక్కడ భార్య వుంది. భర్త లేడుగా!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఇతడే నా భర్త!" అంది జగదాంబ.

ఈలోగా గూండా ఉద్రేకంగా శర్మమీదకు వెళ్ళి అతడి దెబ్బకు బోర్లగిలబడి లేవలేక అవస్థపడుతున్నాడు.

"ఒక్కసారి నీవంటి వాళ్ళు పదిమందికి సమాధానం చెప్పగలను. నీ వేషాలు నా దగ్గర సాగవు. నువ్వెవరో చెప్పు ముందు...." అన్నాడు శర్మ.

"ఇతడా—నీ భర్త?" శాస్త్రి జగదాంబను అడిగాడు.

"నా భర్త మారువేషంలో వచ్చాడని మీరు చెప్పారు. ఈ వేళకూడా అలాగే జరిగిందని అను

కున్నాను....” అంది జగదాంబ.

“మారువేషం వేస్తేమాత్రం నీ భర్తను గుర్తుపట్ట లేవా?”

“ఏమో—నిన్న నాకు గుర్తు తెలియలేదు. అందుకని ఈ వేళకూడా మారువేషమే అయుంటుందనుకున్నాను” అంది జగదాంబ.

ఆమె సన్నగా వణుకుతున్నట్లు శాస్త్రి గమనించాడు. ఆమె ముఖంలోని అమాయకత్వాన్నికూడా అతడు చదివాడు.

“ఈమె గొప్ప నటి అయినా అయుండాలి. లేదా నిజంగా అమాయకురాలయుండాలి—” అనుకున్నాడు శాస్త్రి.

“చెప్పు....నువ్వెవరో?” కఠినంగా అన్నాడు శర్మ గూండాతో.

గూండా మరోసారి ప్రతిఘటించాడు. చావు దెబ్బలు తిన్నాడు. చివరికి శర్మకు దణ్ణంపెట్టి—“నన్నిక్కడకు లక్ష్మీవరసయ్యగారు పంపారు. రెండు వేలిచ్చారు. ఇక్కడున్న అమ్మాయిని రేప్ చేయమన్నారు—” అన్నాడు.

“ఎందుకు?”

“నాకు తెలియదు ...”

“ఆ అమ్మాయిని చంపేయమనికూడా అన్నారా?”

“లేదు....కానీ అవమానంతో ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందన్నారు....” అన్నాడు గూండా.

“మరి నువ్విప్పుడేం చేస్తావు?” అన్నాడు శర్మ.

“మీరు వదిలిపెడితే పారిపోతాను—”

“వదలకపోతే?”

“వదలడానికి మీరేం చేయమంటే అది చేస్తాను—”

"అయితే ముందీమె కాళ్ళు పట్టుకొని 'నువ్వు నా చెల్లాయివి. నేను మహాపాపిని' — అను" అన్నాడు శర్మ.

గూండా అలాగే చేశాడు.

"లక్ష్మీనరసయ్యగారిచ్చిన రెండు వేలూ నీ దగ్గరే వున్నాయా?"

"ఊఁ."

"అది మాకిచ్చేసేయ్...."

గూండా జేబులోంచి డబ్బుతీసి వాళ్ళకిచ్చేశాడు.

"ఇంకెప్పుడైనా ఇలాంటి వెధవ పనులు చేస్తూ కన బడ్డావంటే అయిదేసి వేలు ఫైను కట్టిస్తాం. తెలిసిందా?"

"తెలిసిందండి—"

"ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి పనులు చెయ్యవుగా...."

"చేసినా ఏడు వేలకు తక్కువ తీసుకోనండి. అయిదు మీకు. రెండు నాకు—" అనేసిగూండా అక్కణ్నించి పారిపోయాడు.

"అంటే వీడు నిజంగా గూండాయే!" అంది జగదాంబ.

"కాక మరేమనుకున్నావు?"

"నా భర్తే మారువేషంలో వచ్చేడనుకున్నాను. ఈ రోజాయన్ను నిరుత్సాహ పర్చకూడదనుకున్నాను...."

"నీ సంగతి నీ భర్తకు బాగా తెలుసు. అందుకే నిన్న తను గూండా వేషంలో వచ్చాడు. ఈ రోజు నిజం గూండాను పంపాడు..." అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఏమిటిదంతా?" అంది జగదాంబ.

"నీ భర్త నిన్ను చంపాలనుకుంటున్నాడు—...."

"ఎందుకు?"

"ఏమో — యే విషయంలోనో నువ్వతడికడ్డుగా

వున్నావు...."

"నేను పతివ్రతను. ఏ విషయంలోనూ ఆయనకడ్డు చెప్పను...."

"మరిదంతా యెందుకు చేస్తున్నాడు?"

"ఆయనేం చేయడంలేదు. ఆ గూండా వెధవకేదో దుర్బుద్ధి పుట్టింది. నిన్నటి గూండా గాడు నా భర్త కాడు. వాడు నిన్న ఫెయిలై ఈ రోజు తనకంటే పెద్ద గూండాని పంపివుంటాడు...." అంది జగదాంబ.

"నిన్నటి గూండాను తనేనని నీ భర్తే ఒప్పుకున్నాడు...."

"ఎందుకొప్పుకోరు? అంత పెద్ద మొనగాడే మీ ధాటికి తట్టుకోలేక నా కాళ్ళు పట్టుకుని వెళ్ళాడు. మా ఆయనకూడా అంతే!" అంది జగదాంబ.

"నీ ప్రాణాలు ప్రమాదంలో వున్నాయి. మేము రెండుసార్లు రక్షించాం. నీ మూర్ఖత్వం నువ్వు వదలక పోతే మేము రక్షించలేము...." అన్నాడు శాస్త్రి.

"నన్ను మీరు రక్షించామనుకుంటే అది మీ భ్రమ. ఒక మహాపతివ్రతను రక్షించమని దేవుడు మిమ్మల్ని శాసించాడు...."

"మేము దేవుడు పంపిన మనుషులం కదా—మరి నీ భర్త గురించి చెప్పేది నమ్మవేం?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నా భర్తకు నన్ను చంపాల్సిన అవసరంలేదు. అందుకని మీ మాటలు నమ్మను—" అంది జగదాంబ.

"కానీ దైవదూతలు చెప్పినపుడు నమ్మాలి!"

"మహా పతివ్రతలు భర్తకు వ్యతిరేకంగా ఇతరులు చెప్పేవి నమ్మరు. నమ్మకూడదు...." అందామె,

"నీ భర్త నిన్నెందుకు చంపాలనుకుంటున్నాడో ఆరాతీస్తాం. అప్పుడైనా నా విషయం నమ్ముతావా?"

జగదాంబ కళ్ళు మెరిశాయి—"మీరు చెప్పేదే నిజమైతే అందుక్కారణం తెలుసుకోవాలి నేను. అయితే మీరు నోటిమాటలు చెబితే నేను నమ్మను. కారణాలు సహేతుకంగా నిరూపించాలి!" అందామె.

"ఈమె ప్రాణాలు రక్షిస్తామంటూంటే అందుకే షరతులు పెడుతోందీమె! మనకేం పట్టింది—పద, పోదాం!" అన్నాడు శర్మ.

"తప్పదు శర్మా! ఈమె మహాపతివ్రత. ఈమెను రక్షించే బాధ్యత దేవుడు మనపై పెట్టాడు. అటుపైన మనకు రెండువేల రూపాయలు ఫీజుకూడా ముట్టింది...."

శర్మ నిట్టూర్చి—"సరే!" అని—"ఇప్పుడు మీ వారెక్కడుంటారో చెప్పగలవా?" అనడిగాడు జగదాంబను.

"ఇంటికి రావడం ఆలస్యమైనప్పుడు అవసరమైతే ఫోన్ చేయమని ఆయనో నెంబరిచ్చారు నాకు...." అంది జగదాంబ.

"ఏమిటది?"

జగదాంబ నెంబరు చెప్పింది.

మిత్రులిద్దరూ ఆమెనింటి దగ్గర దిగవిడిచేక—"ఈ నంబరులో అడ్రసెలా పడతాం?" అన్నాడు శర్మ.

ఫోన్ చేద్దాం!

"ఫోన్ చేసి అడ్రసడిగితే చెబుతారా ఎవరైనా?"

"సరే—ఏ సినిమా చూడకున్నా ఈ రోజు నీ బుర్ర పనిచేస్తున్నట్లు లేదు. నేనేం చేస్తానో చూడు...." అన్నాడు శాస్త్రి.

ఇద్దరూ ఓ హోటలుకి వెళ్ళారు.

శాస్త్రి అక్కడ ఫోన్‌లో ఆ నంబరు తిప్పాడు.

"హలో! శర్మగారున్నారా?" అనడిగాడు.

"రాంగ్ నంబర్ ... " అందవతలి గొంతు.

శాస్త్రి తను తిప్పిన నంబరు మరోసారి చెప్పి—"ఇది డాక్టర్ వీరప్రతాపశర్మగారిది కామా!" అన్నాడు.

"కాదు. సినీతార సుందరమాలది!" అని ఫోన్ పెట్టేశాడవతలి వ్యక్తి.

మిత్రులిద్దరూ బయటకు వచ్చేక—"ఆ నెంబరెవరిదో తెలిసిపోయింది. కానీ మనూళ్ళో సినీతార ఎవరున్నారూ అని ఆలోచిస్తున్నాను—...." అన్నాడు.

"ఆలోచించడమెందుకూ — వెళ్ళి చూస్తే సరిపోతుందిగా...."

"ఎక్కడికని వెడతాం? అడ్రసు తెలీదు కదా!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అంటే నిన్నటి సినిమా హాంగోవర్ నీకింకా పోలేదన్నమాట....మనిషి పేరు తెలిసేక డైరెక్టరీ చూస్తే తెలియదూ!" అన్నాడు శర్మ.

శాస్త్రి అతడి భుజం తట్టి మెచ్చుకున్నాడు.

డైరెక్టరీలో సుందరమాల పేరుంది.

ఇద్దరూ పది నిమిషాల్లో ఆమె యిల్లు చేరుకున్నారు.

ఇల్లు మరీ పెద్దదికాదు. కానీ గేటు పెద్దది.

గేటుదగ్గరో కాపలావాడున్నాడు. వాడు వీళ్ళని లోపలకు వెళ్ళనివ్వలేదు.

"చాలా అర్జంటు పని...." అన్నాడు శర్మ.

"ప్రళయం వచ్చినా సరే ఇప్పుడమ్మగారెవర్నీ కలుసుకోరు...."

"మర్యాదగా అడిగితే ఇలాగే వుంటుంది. ఏ గూడో

దూకి పడితే ఏం చేస్తావు?" అన్నాడు శర్మ.

"గోడ దూకితే కుక్క వుంది. నాకు తెలిసిన మర్యాద దానికి తెలియదు...." అన్నాడు కాపలావాడు.

"కలియుగంలో కాపలా వాళ్ళందరూ జయవిజయుల్ని మించిపోయారు. వాళ్ళయితే ఒక్క మహార్షులనే అడ్డగించారు. వీళ్ళు అడ్డమైన వాళ్ళనీ ఆపేస్తున్నారు నిన్న పార్కులోనూ యింతే.... ఈ వేళిక్కడా యింతే!"

"నువ్వు చెప్పింది బాగానే వుంది కానీ మనం అడ్డమైనవాళ్ళక్రింద రాము. గుర్తుంచుకో—...." అన్నాడు శాస్త్రి.

"అయాం సారీ...." అన్నాడు శర్మ.

"మీరిక వెళ్ళొచ్చు...." అన్నాడు కాపలావాడు.

"లోపలికా?" అన్నాడు శాస్త్రి ఆశగా.

"కాదు...."

"పోనీ లోపలెలాగూ కుక్క వుంది కాబట్టి—దాని సంగతి మేము చూసుకుంటాం. గోడ దూకి వెళ్ళడానికి నీకే అభ్యంతరమూ లేదు కదా!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నేను చూస్తూండగా మిమ్మల్ని గోడ దూకనివ్వను."

"అయితే పోనీ కళ్ళు మూసుకో—"

"నేను కళ్ళు మూసుకోను...."

"అది నేను చూసుకుంటానులే" అంటూ శర్మ చటుక్కున కాపలావాడి భుజంమీద ఓ దెబ్బవేశాడు. అంతే వాడి కళ్ళు మూతలుపడ్డాయి. అతడు వాణ్ణి అక్కడే స్టూలుమీద కూర్చోబెట్టి గేటుకు జారగిలబడేలా చేశాడు. అప్పుడెవరైనా కాపలావాణ్ణి చూస్తే గేటుకుజారగిలబడి నిద్రపోతున్నాడనుకుంటారు.

"పద—మనమిక పోయి గోడదూకొచ్చు. వాడిక మనని

చూడడు...." అన్నాడు శర్మ ఉత్సాహంగా.

శాస్త్రి నవ్వి—"వాడు చూడనప్పుడు గోడ దూకడ మెందుకు? నేరుగా గేటులోంచే పోవచ్చుగా—" అన్నాడు.

శర్మ నాలిక్కరుచుకున్నాడు.

ఇద్దరూ లోపలికి వెడుతూండగా సింహంలాంటి కుక్క ఒకటి పక్కనించీ వచ్చింది.

"కుక్క నిజంగానే వుంది. ఇప్పుడు మనమేం చేయాలి?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"గోడదూకి పారిపోదాం!" అన్నాడు శర్మ.

"నీ దృష్టంతా గోడ దూకడంమీదే వుంది. కుక్క మీద మన కరాటే విద్యలు పనిచేయవా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

ఈలోగా కుక్క వారిని సమీపించింది. వారేదో చేసేలోగానే అదోసారి వాళ్ళిద్దరి పాదాలు నాకి ముందుకు వెళ్ళిపోయింది.

"మనం గోడ దూకకపోవడం మంచిదే అయింది—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఏం?"

"ఇది గోడ దూకే వాళ్ళను ఎటాక్ చేస్తుంది. గేట్లోంచి వచ్చేవాళ్ళనేమీ చేయదు...."

"ఎందుకంటావ్?"

"ఏమో—సినీతారల ఇంటికి వెళ్ళడం ఇదేగా మనకు ప్రథమం...."

"ఓహో-గేట్లోంచి ఏ సమయంలోనైనా అపరిచితులు రావచ్చు, అందుకని కుక్కకలా శిక్షణ యిచ్చివుంటారు. అవునులే—తారల యిబ్బందులు తారలవి...." అన్నాడు

శర్మ.

ఇద్దరూ దర్జాగా పోర్టికోలోకి వెళ్ళారు. అక్క
డెవరూ లేరు. తలుపులు మాత్రం తీసి వున్నట్లు కనబడు
తున్నాయి.

మెల్లిక్కా లోపలకు ప్రవేశించారు.

విశాలమైన హాలు.... పెద్ద పెద్ద సోఫాలు.... గోడలకు
పోస్టర్లు.... నేలమీద ఖరీదైన కార్పెట్....

సినీతార యిల్లులాగే వుందది.

"ఏం చేద్దాం?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఎక్కడా పిట్టలేదు.... కాసేపు సోఫాల్లో విశ్రాంతి
తీసుకొందామా?"

"మనం వచ్చిన పని విశ్రాంతి కాదు...." అన్నాడు
శాస్త్రి.

హాలు చుట్టూ గదులున్నాయి. ప్రతి గది తలుపూ
వేసి వుంది.

ఒకే ఒక్క గది తలుపులు వేసిలేవు. గుమ్మానికి
అడ్డంగా అందమైన తెర వ్రేలాడుతోంది.

శాస్త్రి చటుక్కున గదిలో అడుగుపెట్టాడు.

గదిలో ఒక సుందరటి మంచం. దానిమీద ఇద్దరు
స్త్రీ పురుషులు.

"యూ ఫూల్.... గెటౌట్ " అందా స్త్రీ.

"త్వరగా బట్టలు వేసుకోండి. ఒక్క నిమిషంలో
మళ్ళీ లోపలకు వస్తాను.." అంటూ శాస్త్రి బయటకు
వచ్చాడు.

"లోపల ఏం చూశావు?" అన్నాడు శర్మ.

"ఏం చూశావని అడక్కు—ఎవర్ని చూశావను!"

"పోనీ—ఎవర్ని చూశావో చెప్పు..."

శాస్త్రి చెప్పబోతూండగా వారిని మొత్తం పదిమంది మెరికల్లాంటి మనుషులు చుట్టుముట్టారు. ప్రతి ఒక్కరూ కండలు తిరిగి వున్నారు.

"ఎవరు మీరు?" అన్నాడు శర్మ.

"ఆ ప్రశ్న మేము మిమ్మల్నడగాలి...." అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

"మే మెందుకడక్కూడదు?"

"ఎందుకంటే— ఈ హాలు చుట్టూ వున్న గదుల్లో ఒకదానికి మాత్రమే తలుపులు తెరిచుంటాయి. మిగతా వన్నీ మూసుకొని వుంటాయి. ఆ గదుల్లోపల మేముంటాం అమ్మగారి గదిలో ఆమె పిలవందే ఎవరూ అడుగు పెట్టరు. పిలవకుండా అడుగు పెట్టారూ ఆమె తన మంచం మీదనున్న మీట నొక్కితే మేము వస్తాం..."

"హమ్మయ్య — మీరెవరో తెలిసింది!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఏం తెలిసింది?" కోపంగా అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

"ఇంటిగేటుకి కాపలా వాడు, ఇంటిగోడకి కుక్క, ఇంటి లోపల మీరు..అంతే కదా!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఆఁయ్...." అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

"అరుపులు తర్వాత — ఇంట్లో మీరేనా ఇంకా ఎవరైనా వున్నారా?"

"ఎందుకు?"

"కనీసం వందమందైనా వుంటే తప్ప మా సరదా తీరదు. మీరు చూస్తే పదిమందే వున్నారు..."

"ఓహ్— అంతటి మొనగాళ్ళా మీరు!" అంటూ వాళ్ళు శాస్త్రి, శర్మలమీదకు వచ్చారు.

శాస్త్రి చిన్నగా ఊశాడు. అతడి కాలు నేలమీంచీ అరడుగులా లేచింది.

శర్మ మాట్లాడలేదు. ఒంటికాలిమీద బొంగరంలా తిరిగాడు.

సుమారు అయిదు నిమిషాలు...

అంతే!

పదిమంది మెరికలూ నేలమీద గడ్డిపరకల్లా పడి వున్నారు.

శాస్త్రి ఇందాకట తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

ఈసారి తలుపులు వేసి వున్నాయి.

అతడు తలుపు తట్టాడు.

లోపల చలనం లేదు.

“బయట ఇంత గొడవ జరుగుతూంటే చలనం లేదంటే అది సౌండ్ ప్రూఫ్ గదై వుండాలి. కాలింగ్ బెల్లుందేమో చూడు..” అన్నాడు శర్మ.

కాలింగ్ బెల్ వుంది.

శాస్త్రి బెల్ మ్రోగించాడు. తలుపు తెరుచుకుందుకు అయిదు నిమిషాలు పట్టింది.

ఆమె బయటకు వచ్చింది—విసుగ్గా!

ఆమె నైట్ గౌన్లో వుంది. నైట్ గౌను పల్చగా వుంది.

శాస్త్రిని చూసి ఆమె తడబడి అదోలా చూసింది.

“నేను నిన్ను చూస్తూంటాను. నువ్వు హాలు చూసుకో—” అన్నాడు శాస్త్రి.

తన మనుషులు పడివుండడం చూసి ఆమె కంగారుపడి “ఎవరు నువ్వు?” అంది.

“తర్వాత చెబుతాను. సినీతార సుందరమాలవు

నువ్వేనా?"

"కాదు — నేనామె చెల్లెలు కర్పూరమాలను..."
అందామె.

"సుందరమాల ఎక్కడుంది?"

"హైదరాబాదులో..."

"ఆమె పేరు నేనెక్కడా వినలేదే!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"సుందరమాల అసలు పేరు. ఆ పేరుతో ఆమె సినీ జీవితం ఎక్స్ట్రాగా ప్రారంభమయింది. హీరోయిన్ చాన్స్ రాగానే పేరు మార్చుకుందామె."

"ఏమిటా పేరు?"

చెప్పింది కర్పూరమాల...

"వ్వాట్!" అన్నాడు శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా.

అంటే సుందరమాల ఇప్పుడు బిగ్ స్టార్!

"ఆమె యిల్లిక్కడుందని ఈ ఊళ్ళో యెవ్వరికీ తెలీదు.."

"తెలియడం ఇష్టంలేదక్కకు. తన అసలు పేరుతో ఇక్కడ ఆస్థిని పెర్చుతోంది. నేను ట్రస్టీని" అందామె.

"అలా ఎందుకు చేయడం?"

"సినీ జీవితం అశాశ్వతం. ఈనాడున్నవారు రేపుండరు. పేరున్నంత కాలం ఆమె చుట్టూ జనం, వంది మాగధులు. అదో నిషా! ఆ నిషాలో తనేమైపోతుందో ఆమెకు తెలీదు. అందుకే డబ్బునిలా ఇక్కడ జాగ్రత్త చేసుకొంటోంది. సినిమా ఫీల్డులో తనశకం అయిపోగానే తాను తిరిగి సుందరమాలగా ఇక్కడ స్థిరపడుతుంది..."

"బాగుంది కథ..అంటే నువ్వామె చెల్లెలివి. కర్పూరమాలవు. ఏం చేస్తూంటావిక్కడ!"

కర్పూరమాల మాట్లాడలేదు.

"నువ్వు డబ్బును మరోవిధంగా సంపాదిస్తున్నావని నేనంటాను. కాదంటావా?"

"లేదు. ఇందాకా మీరు చూసింది కాబోయే నా భర్త.."

శాస్త్రి నవ్వి — "అతడి పేరు లక్ష్మీనరసయ్యనీ, జగదాంబ అనే భార్య అతడికున్నదనీ నీకు తెలియదా?" అన్నాడు.

కర్పూరమాల ఆశ్చర్యంగా-"ఎవరు మీరు?" అంది.

"వివరాలు మాట్లాడుకుందాం—నువ్వు ముందు శాస్త మంచి బట్టలు కట్టుకునిరా—..." అన్నాడు శాస్త్రి. ఆమె లోపలకు వెళ్ళబోగా—"ఈలోగా నీకాబోయే భర్తను పంపించు. అతడితో కూడా మాట్లాడాలి!" అన్నాడు శాస్త్రి.

5

శాస్త్రికి, శర్మకు అక్కడ ఆశ్చర్యకరమైన విశేషాలు చాలా తెలిశాయి.

సుందరమాలకు లక్ష్మీనరసయ్య ఇన్‌కంటాక్స్ కన్సల్టెంటుగా రెండు సంవత్సరాలనుంచి ఉంటున్నాడు. అతడి సహాయంవల్ల అమిత ప్రయోజనం పొందడంవల్ల ఆమె తన చెల్లెలు కర్పూరమాలతో అతణ్ని ఆకట్టుకోమని చెప్పింది. ఆ విధంగా లక్ష్మీనరసయ్య కర్పూరమాల ప్రేమలో పడ్డాడు. ఆ ప్రేమ ఎంతగా మారిందంటే ఆమెది వేశ్యాకులమని తెలిసీ అతడామెను వివాహం చేసుకుందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాడు.

జగదాంబ భర్త నెంతో ప్రేమిస్తూ అతను గీచిన గీటు దాటదు. ఆమె నేమీ చేయలేకపోతున్నాడు లక్ష్మీనర

సయ్య. స్వయంగా యేమీ చేయలేక అడ్డదారి పట్టా డతడు. ఓ గూండా వేషంలో భార్య శీలం దోచు కుంటే—ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందని ఆతడు భావిం చాడు. అది చెడిసికొట్టేక నిజం గూండా నే పంపాడు. అదీ చెడిసికొట్టినట్లతడికిప్పుడే శాస్త్రి. శర్మల ద్వారా తెలిసింది.

"నన్ను కామించేవారే కానీ ప్రేమించేవారు లేరు. అందుకే వివాహితుడని తెలిసీ — లక్ష్మీనరసయ్యతో పెళ్ళికి సిద్ధపడ్డాను నేను. మా పెళ్ళికి జగదాంబ అడ్డం. ఆ అడ్డాన్నతడు తొలగిస్తానంటే నేనూ సహకరించాను. ఇందులో తప్పు చేస్తున్నానన్న భావం నాకు లేదు. అందరి లాంటి ఆడదాన్నే నేను. కానీ సమాజం నన్నందరినుంచీ వేరుచేసి యెవరూ తప్పు పట్టడంలేదు. ఆ తప్పును సరి దిద్దడంకోసం మరో తప్పు నేనూ చేయవచ్చుననిపించింది. అందుకే నేను లక్ష్మీనరసయ్యకు సహకరిస్తున్నాను—" అంది కర్పూరమాల.

"నా భార్య మంచిది. కానీ కర్పూరమాలతో జీవితం మహాద్భుతంగా ఉంది. ఆ జీవితంకోసం యేమైనా చేయ గలను...." అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య.

ఆ యింట్లో ఫోటో ఆల్బంలో వాళ్ళిద్దరూ కలిసి సరదాగా బయట తిరిగినప్పుడు తీసుకున్న ఫోటో లున్నాయి.

శాస్త్రి. శర్మలు ఆ ఫోటోలు తీసుకున్నారు. వాళ్ళ మాటలు అక్కడున్న టేపురికార్డర్లో నే రికార్డు చేసి కాసెట్ తీసుకున్నారు.

"మిస్ మాలా! సమాజం నీ కన్యాయం చేసినమాట నిజం. అయితే అందుకు ప్రతిఫలంగా నువ్వు జగదాం

బను చంపాలనుకుంటే సమాజం నీ కులాని కాపాడించిన కళంకం మరింతగా ధృవపడి — మరికొందరు కర్పూరమాలలు నిరాశ చెందుతారు. నువ్వు యెన్నుకున్న పద్ధతి సరైనది కాదు. నీ డబ్బు కాశపడి యెందరో మామూలు యువకులు నిన్ను పెళ్ళాడ్డానికి ముందుకొస్తారు. లక్ష్మీనరసయ్య నీ డబ్బు కాశపడలేదన్న గ్యారంటీ లేదు—" అని కర్పూరమాలకు చెప్పాడు.

"నీ భార్య మహాపతివ్రత. ఆమె కన్యాయం చేస్తే జైలుపాలుకాడం తప్ప నీ కితర ప్రయోజనా లుండవు...." అంటూ శర్మ లక్ష్మీనరసయ్యను హెచ్చరించాడు.

6

ఆ రోజు రాత్రి తొమ్మిది గంటలు....

శాస్త్రికి నిద్ర పట్టడం లేదు. శర్మకూ పట్టడం లేదు. వరుసగా రెండురోజు లా సమయంలో అశోకా పార్కు దగ్గరున్నారు తామిద్దరూ. ఈ రోజక్కడేం జరుగుతుందో!

"అక్కడింకేమీ జరుగదు. మనం కర్పూరమాలను, లక్ష్మీనరసయ్యను హెచ్చరించాం. జగదాంబకు సాక్ష్యాలు చూపి మరీ హెచ్చరించాం—" అన్నాడు శర్మ.

"నా భయం జగదాంబ గురించే! ఆమె కలియుగంలో వెలసిన మహాపతివ్రత కదా! ఆమె ఏమి చేయబోతోందో మన ఊహాకందదు...."

"తనే భర్తను కర్పూరమాల ఇంటికి తీసుకువెళుతుందంటావా?"

"ఏమో—అలాగే చేయొచ్చు.... లేదా!" అని శాస్త్రి ఉలిక్కిపడి లేచికూర్చున్నాడు.

"ఏమయింది?"

"భద్రత మరో అవకాశ మివ్వదాని కామె మళ్ళీ అశోకా పార్కులో ఉండవచ్చు—...." అన్నాడు శాస్త్రి.

మరుక్షణం మిత్రులిద్దరూ అశోకా పార్కు దగ్గరున్నారు. కాపలావాడు వీళ్ళిద్దర్నీ చూసి గుర్తుపట్టి సలాంచేసి—"లోపలెవ్వరూ లేరండి. మీరు వెళ్ళి చెక్ చేసుకోవచ్చు—" అన్నాడు వినయంగా.

"అతివినయం ధూర్తలక్షణం. వీడి మాటలు నమ్మ డానికి లేదు—...." అంటూ శాస్త్రి—పార్కు లోపలకు వెళ్ళాడు. శర్మ అతనిననుసరించాడు.

పార్కులో ఎవ్వరూ లేరు.

"పాపం—అనవసరంగా వాడి ననుమానించాం—" అన్నాడు శర్మ.

"సరే—ఇప్పుడు లక్ష్మీనరసయ్య ననుమానిద్దాం—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అంటే?"

"కర్పూరమాల ఇంటికి వెడదాం—...."

"వెళ్ళి...."

"పద—తర్వాత చెబుతాను—...." అన్నాడు శాస్త్రి.

కర్పూరమాల ఇంటి కాపలావాడు శాస్త్రి, శర్మలకు సెల్యూట్ చేశాడు.

"ఈ రోజు కాపలావాళ్ళంతా బాగుపడ్డారు...." అన్నాడు శర్మ.

వాళ్ళు లోపలకు వెళ్ళగానే ఠక్కున వారి పాదాలు నాకి వెళ్ళింది.

లోపల అంతా మామూలే!

తలుపులు వేసివున్న గదిలో కర్పూరమాల, లక్ష్మీనరసయ్య ఉన్నారు. అయితే వారి రోజా ముందు జాగ్రత్తలో ఉన్నారు. ఇద్దరూ మంచి దుస్తుల్లో ఉన్నారు.

"నీది తక్కువ బుద్ధిలాగుందే!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఎవరిది—నాదా, లక్ష్మీనరసయ్యదా—?" అంది కర్పూరమాల.

"పోనీ—ఇద్దరిదీ అనుకోండి...."

"నాది తక్కువబుద్ధి కాదు. వచ్చేడు గదా అని రానిచ్చాను"

శాస్త్రి లక్ష్మీనరసయ్యవంక గుడ్లురిమి చూశాడు.

"తప్పు నాదికాదు.... నా భార్యది...."

"నీ భార్యదా?" ఆశ్చర్యపోయాడు శర్మ.

"అవును. సంగతంతా తెలిసి ఈ రోజు కర్పూరమాల యింటికి వెళ్ళితీరాలని బలవంత పెట్టింది. నేను వద్దంటున్నా వినలేదు. లేకపోతే చచ్చిపోతానని బెదిరించింది. భయపడి యిక్కడకు వచ్చాను. కానీ బుద్ధిగానే ఉన్నాను. మీరిక్కడికి వస్తారని నాకు తెలుసు—" అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య వినయంగా.

"అయితే బుద్ధిరాలేదింకా మీ యిద్దరికీ!" అన్నాడు శర్మ.

"ఎందుకని?"

"అంతమంచి జగదాంబ కింకా అన్యాయం చేయాలని పీకనిపిస్తోందంటే నువ్వు చాలా దుర్మార్గురాలివి—" అన్నాడు శాస్త్రి.

కర్పూరమాల తడబడ లేదు—"నిజంగా చెబుతున్నాను. లక్ష్మీనరసయ్య వస్తే పొమ్మనలేకపోయాను

కానీ అతనికి దగ్గరగా కూడా వెళ్ళలేదు—"

"నా భార్య నిజంగా చనిపోతుందేమోనని వచ్చా నిక్కడికి. నిజం చెబుతున్నాను. నాకు బుద్ధి వచ్చింది" అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య.

"నీకు బుద్ధి వచ్చినా రాకున్నా—నీ భార్యకేమైనా సరే అందుకు నువ్వే కారకుడవని పోలీసులకు పట్టించగలం మేము. ముందు నీ యింటికి పద—" అన్నాడు శాస్త్రి.

లక్ష్మీనరసయ్య వెంటనే లేచాడు.

కర్పూరమాల తనూ లేచి నిలబడి—"నేనూ వస్తా—" అంది.

"నువ్వెందుకు?"

"ఈ రోజుల్లో కూడా మహాపతివ్రతలున్నారంటే నమ్మలేకపోతున్నాను. ఆమె యిప్పుడేం చేస్తుందో చూడాలనుంది నాకు—" అంది కర్పూరమాల.

"మంచిది. మాతో రా!" అన్నాడు శర్మ.

"నా కార్లో వెడదాం—" అందామె.

"కానీ నీ డ్రైవరు వద్దు. ఈ కథ యొక్కువ మందికి తెలియడం నా కిష్టంలేదు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

"నేను డ్రైవ్ చేయగలను—" అంది కర్పూర మాల.

అందరూ ఆమె కార్లో లక్ష్మీనరసయ్య ఇల్లు చేరుకునే సరికి సమయం పదకొండు గంటలు కావస్తోంది.

ఆ వీధి నిర్మానుష్యంగా ఉంది.

ముందు కార్లోంచి శాస్త్రి, శర్మ, దిగారు.

తర్వాత లక్ష్మీనరసయ్య....

అటినుంచి దిగి డోర్ లాక్ చేసి వచ్చింది కర్పూరమాల.

ఇద్దరూ ఇంట్లో అడుగుపెట్టబోతూండగా చటుక్కున

లక్ష్మీనరసయ్య ఇంటి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

లోపల్నుంచి జగదాంబ బయటకు వచ్చింది.

ఆమె నడకలో స్థిరంలేదు. మనిషి బాగా తూలుతోంది.

శాస్త్రి, శర్మ ఆశ్చర్యపోయారు. లక్ష్మీనరసయ్య తెల్లబోయాడు.

కర్పూరమాల కుతూహలంగా జగదాంబను చూస్తోంది.

జగదాంబ రోడ్డుమీదకు వచ్చింది.

ఆమె పైట జారి నేలమీద వేలాడుతోంది.

అంత రాత్రిలో చల్లని వాతావరణంలో ఆమె ముఖం నిండా చెమటలు.

"ఎవర్రా మీరు.... దేవదూతలా....యమభటులా...." అందామె వాళ్ళను చూసి. మాట బాగా ముద్దగా వచ్చింది.

శాస్త్రి ఆమెను సమీపించాడు.

గుప్పున వాసన కొట్టింది.

మహాపతివ్రత తాగింది. బాగా తాగింది.

లక్ష్మీనరసయ్య ఆమెను సమీపించి పైట సర్దబోయాడు. ఆమె అతణ్ణి విసిరికొట్టింది. ఊహించని లక్ష్మీనరసయ్య రోడ్డుమీద పడ్డాడు.

"నన్నెవ్వరూ ఆపలేరు...." అంటూ ఆమె ముందుకు నడిచింది.

శాస్త్రి, శర్మ ఆమెను చెరో రెక్క పట్టుకుని ఆపేరు.

ఆమె గింజుకుంటోంది.

"నీ భార్యకు తాగే అలవాటుందా?" అన్నాడు శర్మ.

"లేదు...."

"పోనీ నీ యింట్లో తాగడానికి సదుపాయముందా?"

"ఇంట్లో యెప్పుడూ ఒక బ్రాందీ బాటిలు, విస్కీ బాటిలు వుంటాయి—"

"సరే—ఇంకేం! ఆమె మనసు గాయపడింది. వేరే మార్గంలేక తనూ తాగింది...." అన్నాడు శాస్త్రి బాధగా. అయితే జగదాంబ ఇలా చేయడం అతడికెంతో బాధగా వుంది.

అంతా ఆమెను బలవంతంగా లోపలకు తీసుకొని వెళ్ళారు. ఆమెను మామూలు మనిషిని చేయడానికి ప్రయత్నించారు.

వీలుకాలేదు. ఆమె నిద్రపోయింది.

"బరితెగించినదాన్నని నా గురించి అనుకుంటారు, కానీ నేనెప్పుడూ సారా రుచికూడా ఎరుగను—" అంది కర్పూరమాల.

"సమయానికి మనం రాకపోతే చాలా అభాసై వుండేది. నా భార్య తాగి రోడ్డెక్కి తందనాలాడిందంటే ఎంత అప్రతిష్ట!" అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య.

"అంటే — నువ్వింకేమీ అప్రతిష్ట పనులు చేయలేదా!" అన్నాడు శాస్త్రి కోపంగా అతడి వంక చూసి.

లక్ష్మీనరసయ్య మాట్లాడలేదు.

"ఆమె తాగిందంటే అందుకేదో బలమైన కారణం వుండాలి. నువ్వే ఆమెను తాగేలా చేశావని నా నమ్మకం. ఆమెను నీవు వదిలి వెళ్ళలేము. మెలకువవచ్చేవరకూ ఇక్కడే వుండి విషయం తెలుసుకుని మరీ వెడతాం—" అన్నాడు శర్మ.

మర్నాడుదయం పది గంటలకుగానీ జగదాంబకు

మెలకువ రాలేదు.

అప్పటికి కర్పూరమాల స్నానంతో పాటు వంటకూడా చేసింది. ఇలాంటి ఇంట్లో ఒకరోజు వంట చేయాలన్నది ఆమె కోరిక.

మిగతా వారందరూకూడా స్నానాలు చేశారు.

ఎప్పుడూ అందరికంటే ముందుగా స్నానంచేసే జగదాంబ—ఒక్క రాత్రి తాగేసరికి ఆ మేరకు పతన మయింది.

ఆమె కళ్ళు విప్పే సమయానికి పక్కన శాస్త్రి, శర్మ, భర్త వున్నారు. శర్మ కేక పెట్టి కర్పూరమాలను పిలిచాడు.

"నేనెక్కడున్నాను?" అంది జగదాంబ నీరసంగా.

"నీ యింట్లో—మా ఎదుట...." అన్నాడు శాస్త్రి.

జగదాంబ చటుక్కున లేచి కూర్చుని—"నేను చావ లేదా?" అంది.

"చావలేదు కానీ—రాత్రి నువ్వు చేసినపని అంతకన్న ఘోరమైనది...."

"నిజం చేశాను. నా భర్త నన్ను చంపాలనుకుం టున్నారు. చంపితే ఆయన జైలుపాలవుతారు. నాకై నేనే చనిపోతే ఆయనకా బాధుండదుకదా అని విషం మింగాను. అది తప్పా?" అంది జగదాంబ.

ఆమె యేదో అనబోతూండగా—"రాత్రి నాకు గుర్తులేదు. ఆ బాటిల్లో యేముందని నా భార్యడిగితే విషముందని చెప్పాను. విషమెందుకూ అంటే యింట్లో వుంచుకోవడం అవసరమనీ—తన నెప్పుడూ నా బీరువా ఓపెన్ చేయవద్దనీ చెప్పాను. ఆమె నా మాటలు నమ్మింది. నిన్న నాకోసం తన జీవితం త్యాగం చేయాలనుకొని ఆ

విషమే పుచ్చుకుంది. అంతా ఎలా జరిగిందో నాకిప్పుడర్థ మయింది...." అన్నాడు లక్ష్మీనరసయ్య.

శాస్త్రి, శర్మ తెల్లబోయారు.

కర్పూరమాల జగదాంబ కాళ్ళు పట్టుకొని తన తప్పును మన్నించమనీ— జగదాంబకు తనవల్ల ఏ యిబ్బందీ రాకుండా చూసేభారం తనదనీ చెప్పింది.

లక్ష్మీనరసయ్య ఆమెతో—"ఇప్పుడు నా ఆలోచనల నిండా నువ్వే వున్నావు. నేను నిన్ను మోసం చేయను. నా జీవితాన్ని నీకే అంకితం చేస్తాను. నన్ను మన్నించు" అంటున్నాడు.

శాస్త్రి, శర్మ అక్కణ్ణించి బయటపడ్డారు.

"ఇప్పుడేం జరుగుతుంది? జగదాంబ వాళ్ళను మన్నిస్తుందా?" అన్నాడు శర్మ.

"మహాపతివ్రతలున్నదే భర్త తప్పులు మన్నించడానికి!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"కానీ నాకో విషయం తెలుస్తోంది. జగదాంబ నమ్మినట్లు యేదో శక్తి ఆమెను కాపాడుతూనే వుంది. ఆలోచించి చూడు...." అన్నాడు శర్మ.

"ఆమె గురించి నే నాలోచించను. ఆలోచనాశక్తి వున్న యే ఆడదీ జగదాంబలా మహా పతివ్రత కాలేదు. ఆమె నేదో శక్తి రక్షిస్తోందన్న సందేశంతో ఈ కథ ముగించి మరి కొందరు మహాపతివ్రతలను తయారుచేసే పాపం నేను చేయలేను. ఇకమీదట మరో పతివ్రత లెవరైనా తటస్థపడితే వాళ్ళను వాళ్ళనమ్మకానికే వదులు సాయపడొద్దు—" అన్నాడు శాస్త్రి.

—:అయిపోయింది:—